

Τὸν κ. Ἐμμανουήλ Καζάκον, ὅστις διακρίθη κατὰ τὰς σπουδὰς του θριαμβεύσας ὡς ὑπότροφος τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὅστις ἐκθέτει τὸν «Σκεπτικιστὴν» καὶ μίαν κεφαλὴν γέροντος, τὸν κ. Κ. Δημητριάδην ἐκθέτουσα τὴν προτομὴν τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Ρωμάνου καὶ ἓν ἀγάλμα γυναικὸς γυμνῆς, καὶ τὴν δεσποινίδα Ἀδριανὴν Γιαννακοπούλου ἐκθέτουσαν μίαν προτομὴν ἐκ γύψου.

Πρὶν τελειώσωμεν παραθέτομεν κατάλογον τῶν μετρητῶν οὕτως ἀραβευθέντων εἰς τὸ Σαλὸν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν.

Ζωγράφοι

- Κ. Βρουτζῆς (ἐκ Λημνίου) χαλκοῦν μετάλλιον 1889
- Γ. Ἰακωβίδης χαλκοῦν μετάλλιον 1889
- Γ. Ἰακωβίδης χρυσοῦν μετάλλιον 1900
- Ε. Λαμπάκης χαλκοῦν μετάλλιον 1889

Γλύπται

- Μπονᾶνος χαλκοῦν μετάλλιον 1889
- Μπονᾶνος χαλκοῦν μετάλλιον 1900
- Κυρία Κασάβη Ζαμπάκου χαλκοῦν μετάλλιον 1809
- Ε. Καθάκος εὐφημος μνεία 1913
- Κ. Δημητριάδης μετάλλιον 3ης τάξεως 1909
- Δεσποινὶς Κλεονίκη Γενναδίου εὐφημος μνεία 1891
- Ὁ ἀρχιτέκτων Ι. Μούσης εὐφημος μνεία 1888
- Ἀργυροῦν μετάλλιον 1889.— Ἀργυροῦν μετάλλιον 1900 μετ' ἑνὸς μνείαν «ἐκτός συναγωνισμοῦ».

Ὁ μύθος τοῦ ἠδωοιοῦ

Ὁ κ. Γκαράν, ὁ ὑποβουλευτὸς τοῦ Παλαί Ρουαγιάλ καὶ ὁ ἀρχαιότερος ὄλων τῶν Παρισίων συναδέλφων τοῦ διηγείται νόστιμα ἀνέκδοτα τῆς θεατρικῆς ζωῆς του.

Εἰς τὸ ἴδιον θέατρον ἐπαίετο πρὸ ἐτῶν ἕνας ἠθοποιὸς μετ' ἄλλων, ὁ Ζὰν Περέζ, ὁ ὅποιος ἐγένετο ὀνομαστός διὰ τὰς φάρσας ποῦ ὠργάνωνεν εἰς βάρους τοῦ συναδέλφου του Ἰασέντ, γνωστοῦ διὰ τὴν ὑπερβολικὰ μεγάλην μύτην του. Κάποτε εἰς τὸ μέσον τῆς παραστάσεως ἐπιανε τὴ μύτη τοῦ Ἰασέντ, τὴν ἔστρεψε πρὸς τὸ κοινόν, ἔστρέφετο καὶ ὁ ἴδιος κ'

ἐλεγε: «Ὅλοι ἐπισκέπτονται τὰς Κατακόμβας, κανεὶς ὅμως δὲν ἐσκέφθη νὰ ἐπισκερθῇ τὸν μύτον τοῦ κυρίου». Ὁ Ἰασέντ δὲν προσεβάλλετο καθόλου, κάποτε μάλιστα, διηγούνται, ὅτι εἶπεν εἰς ἕνα συνάδελφόν του.

— Σὲ παρακαλῶ, σκουπίσε τὴ μύτη μου, εἶσαι πλησιέστερα ἀπὸ μένα!

Ἡ κριτικὴ τοῦ σκυλοῦ

Ἡ «Παρισινὴ Ζωὴ» διηγείται ἐν χαριτωμένον ἀνέκδοτον τοῦ Καρούζου. Ὁ μέγας τεχνότροπος διερχόμενος ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφειαν τῆς Ἀμερικῆς ἔλαβε πρόσκλησιν ἐκ μέρους τοῦ τραπεζίτου Φράν, διὰ νὰ τραγουδήσῃ εἰς τὸ μέγαρόν του, ἀντὶ 10,000 δρ. Ὄταν εἰσήλθῃ μέσα εἰς τὰ πολυτελῆ σαλόνια τοῦ ἑκατομμυριοῦ, ὁ Καρούζο ἐκπληκτὸς εὐρέθη ἔμπρὸς εἰς τὸν οἰκοδεσπότην μόνον καὶ τὸ σκυλάκι του. Παρεκλήθη εὐγενῶς νὰ δώσῃ δείγματα τῆς τέχνης του. Ὁ Καρούζο ἤρχισε μίαν ἀπὸ τὰς ᾄσεις, ποῦ ἐπιτυχᾶναι περισσότερον, ὅποτε τὸ σκυλάκι ἤρχισε νὰ γαυγίξῃ ὡς δαιμονισμένο. Τότε ὁ Φράν ἐσηκώθη καὶ εἶπε πρὸς τὸν τεχνότροπον μετ' ἑνὸς εὐγενεῖαν.

— Εὐχαριστῶ, μπορεῖτε νὰ παύσετε. Ἦθελα μόνον νὰ μάθω, ἐὰν ὁ Τόμπυ γαυγίξῃ καὶ ὅταν ἀκόμη τραγουδᾷτε σεῖς....»

Οἱ «Βρυκόλακες» καὶ οἱ Ἄγγλοι.

Μετὰ 23ετῆ ἀπαγόρευσιν ἐπαίχθησαν διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ Λονδίνον οἱ «Βρυκόλακες» τοῦ Ἴψεν. Κατὰ τὴν πρώτην παράστασιν τοῦ ἔργου, τὴν ὁποίαν ἐπικολούθησεν ἡ ἀπαγόρευσις, μέρος τῶν Ἀγγλῶν κριτικῶν κατεξάνεστη κατὰ τοῦ Ἴψενείου ἀριστουργήματος. Ὅλος ὁ τύπος ἰσχυρίζετο ὅτι τὸ δράμα ὄχι μόνον εἶναι ἀνυπόφορον διὰ τὰ νεῦρα, ἀλλὰ καὶ ὑπερβολικὰ ἀνήθικον. Ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν σημερινὴν παράστασιν ῥίγος σεμινοτυφίας διέτρεξε τὰς στήλας τῶν πουριτανικῶν φύλλων, ἐνῶ ὁ λοιπὸς Ἀγγλικὸς τύπος ἁμοφώνως ὑποκλίνεται πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Νορδὴγγου ποιητοῦ. Θεωρεῖται βέβαιον, ὅτι εἰς τοὺς «Βρυκόλακας» ἐπιφυλάσσεται μακρὰ σειρά παραστάσεων.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΙ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ



Ἀναγιὼν Κοψίδα



Μίνα Λουΐζου